

मूलमिति एषां पांडवानां मूलं महत् महच्छब्दवाच्यं ब्रह्मश्रीकृष्णारव्यं वेदवाक्यं ब्राह्मणाश्च यथोक्तं आदिपर्वणि मूलं कृष्णो ब्रह्म च ब्राह्मणाश्चेति तदेतद्वेदविरुद्धमनृतं द्यूतं कुर्वता धार्तराष्ट्रेण धर्मस्य मूलं कृतं छिन्नं इदानीं च ब्राह्मणान् अवजानता त्वया पितृदेवकृतं अतो धर्मनाशाद्भवतां नाशोऽवश्यं भावीत्यर्थः मूलं कीदृशं चंदनं यथा शांतं शीतलं न तु दाहकं क्रोधरूपं तथा च दुर्योधनः केवलं क्रोधमय इत्युक्तं प्राक् दुर्योधनो मन्युमयो महाद्रुम इति सारार्थी कर्मकारयिथा इति व्यवहितेन संबंधः सारार्थी धनार्थी धने च सारमिति मेदिनी पांडवान् कर्मकारानि वक्तवानसि यत्र काले तत्र तदा विदुरः किमब्रवीत् क्षयमूलं द्यूतमिति तदिदानीं स्मरेति भावः सूतेति संबोधयन् क्षत्रियत्वादस्य युद्धेष्वकौशलं व्यनक्ति नन्वादित्यो वैदैवं क्षत्रमिति श्रुतेर्दिव्याः क्षत्रात्कुल्यां जातस्यास्य कथमक्षत्रत्वं युद्धाकौशलं चेति विदुषाप्यश्वत्थाम्नावक्तुं युक्तमिति चेत् शृणु सर्वेषां हिवर्णानां द्विविधं जन्मयोनिजं संस्कारजं च तत्र य एव योनिः स एव संस्कर्ता चेत् स एकजोनप्रकृतितश्च्यवते कर्णस्तु दैवक्षत्रजोऽप्यक्षत्रियेण सूतेन संस्कृत इति द्विजातत्वात् क्षत्रियत्वेन प्रहर्तुं कुशलोऽपि सूतत्वेन परकीयप्रहारं सोढुमशक्त इति युद्धात्मलायते इत्याशयेनैतं सूर्यपुत्रं जानन्नपि सूतेति संबोधयति तथा च मंत्रवर्णः सहस्वमन्योऽभिमातिमस्मै रुजन्मृणन्मृणन्ने हि शत्रून् उग्रं ते पाजो नन्वारुरुधेष शीवशं नय स एकजत्वमिति अस्यार्थः तापसो मन्युर्ऋषिः संकल्पाधिष्ठात्री देवतां मन्युसंज्ञां प्रार्थयते त्वयामन्यो इति सूक्ते तृतीया इयमृक् यस्ते मन्यविति मध्यं दिन इति माध्यं दिने सवने श्येनयागेशत्रुमारणार्थं ऽस्य सूक्तस्य विनियोगः हे मन्यो अस्मै शरणागताय राज्याय वा एतद्रक्षणार्थमिति यावत् अभिमाति सर्वतः पीडां पित्रादिभिः सह विरोधं ज्ञातिवधदोषं वा सहस्वक्षमस्व कथं तेषां रक्षणं स्यादत आह रुजन् रोगं प्राप्नुवन्मृणन् अभियमाणो जरायस्त इत्यर्थः प्रमृणन् अत्यंतं

मूलमेषां महत्कृतं सारार्थी चंदनं यथा ॥ कर्मकारयिथाः सूततत्र किं विदुरो ब्रवीत् ॥ १३ ॥ यथा शक्तिमनुष्याणां शममालक्षयामहे ॥ अन्येषामपि सत्वानामपि कीटपिपीलिकैः ॥ द्रौपद्याः संपरिक्षेपं न क्षंतुं पांडवो हति ॥ १४ ॥ क्षयाय धार्तराष्ट्राणां प्रादुर्भूतो धनं जयः ॥ त्वं पुनः पंडितो भूत्वा वाचं वक्तुमिहेच्छसि ॥ १५ ॥

आसन्नमृत्युर्वा शत्रून् प्रेहि प्रकर्षेण जेतुं गच्छ अत्र शरीरगतं रोगादितदभिमानि निचेतसि उपचर्यते नन्वशक्तेन रोगाद्याक्रान्तेन मया कथं शत्रवो जेतुं शक्या इत्याशंक्याह उग्रमिति उग्रं परमर्दनक्षमं ते तव पाजस्ते जो ननु निश्चितं आरुरुधे आरोद्धुं शत्रून् समर्थमस्ति दृष्टसंकल्पस्य हितेजः परान् अवश्यं नाशयेदेवेत्यर्थः एतदेवाह वशी सर्वमस्य वशे स्तीति वशी संकल्पदाढ्यदेव ह्यगस्यादिभिः समुद्रपानादीन्यपि कृतानि अतएव सर्वं जगत्त्वमेव वशं नयसे वशित्वे हेतुः हे एकज एकस्माज्जात नन्वेकमेव मनः संकल्पस्योपादानमिति व्यर्थं विशेषणमिति चेन्न कुंडव्यावृत्त्यर्थत्वात् स ह्यन्येन जातोऽन्येन च आत्मीयबुद्ध्या संस्कृत इति न दृढसंकल्पो भवति न च परां स्त्रातुं शक्नोति द्विजत्वात् तथा च लोके आभाणकः यस्य द्वेवचने स द्विपितृक इति वक्तारो भवन्ति अतएकजेत्यर्थवद्बचनं दत्तक्रीतादौ तु शास्त्रीयं एकस्यैव स्वत्वमस्तीति नासौ कुंडतुल्य इति दिक् ॥ १३ ॥ ननु मम सूतत्वाद्दोषवत्त्वं चेत् सुजाता अपिते कुतो न शास्यंति कुतो वा परसाहाय्यार्थमस्मान्योद्भूता मागतावालि वधेराम इवेत्याशंक्याह यथा शक्तीति द्वाभ्यां पिपीलिकैरपि कृतं शमं लक्षयामहे इति योज्यं वालिरामयो विरोधाभावेऽपि रामेण वाली हत इति सोऽपराधी पांडवास्तु युष्माभिरपकृता इति युष्मान् जिघांसंतो नापराध्यंतीति भावः ॥ १४ ॥ १५ ॥